

τὴν νῆσον, ἐτόλμων νὰ χαράττω τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου, διότι δὲν ἐροδοῦμην νὰ ἐξορισθῶ. Ὁ λόγος οὗτος ἔκαμε νὰ δακρύσωσι τὰ ὄμματα τῆς εὐαίσθητου Χαρίτης. Παρατήρησεν αὐτὴ τὸν Σωφρώνυμον, καὶ, θλίβουσα σχεδὸν τὴν χεῖρά του ἄχ! τοῦ εἶπε, δὲν προήλθεν ἀπ' ἐμέ . . . Δὲν ἐτελείωσεν καὶ, παρατηροῦσα ἐν ἄγαλμα κεκαλυμμένον, τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο ἐπὶ οἴκῳ καὶ θυσιαστηρίου ἃς σπεύσωμεν, ἐπρόσθεσεν, εἰς τὴν εὐρεσιν τῶν δούλων μου θείλου οὗτοι στήσῃσι τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ ἰδῶ εἰμὴ εἰς τὴν Μίλητον. Σὺ θέλεις ἔλαθαι μαζὴ μου, καὶ, ὅπως κοτ' ἀ. ἡ. αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ χωριθῶμεν πλέον.

Ὁ Σωφρώνυμος, παράφορος, ἐτόλμησε ν' ἀπαρτῆ τὴν χεῖρα τῆς Χαρίτης, ἥτις δὲν δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο. Μέλλοντες δὲ νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸ παράλιον, τοὺς ἐπρόφρασαν οἱ δούλοι καὶ οἱ ναῦται, εἴτινες, τεταραχμένοι διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς δεσποίνης τῶν, διέτρεχον τὴν νῆσον ζητοῦντες αὐτήν. Ἡ Χαρίτη τοὺς διέταξε νὰ φέρωσιν εἰς τὸ πλοῖον μὲ προτοχὴν τὸ κεκαλυμμένον ἄγαλμα, οὗτοι δὲ ὑπήκουσαν. Ὁ Σωφρώνυμος δὲν ἐγκατέλειψε τὴν καλύβην του χωρὶς νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ μὲ δάκρυα τοὺς ἀγροτικούς Θεοὺς, εἴτινες τὸν εἶχον προστατεύει εἰς τὸ ἄτυλον ἐκεῖνο ἔθεσεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἐνθα εἶχε σταθῆ τὸ ἄγαλμα, ὅλα τὰ ἐργαλεῖά του καὶ τὰ ἀριέρωσεν εἰς τὸν θεὸν Πᾶνα. Ἐπειτα δὲ, ἀσπάζόμενος μετ' εὐλαθείας τὸ κατώριον τῆς θύρας, θέλω ἐπιστρέψει, ἐβόησεν, ν' ἀποθάνῃ ἐνθάδε, ἀν δὲν δύναμαι νὰ ζήσω διὰ τὴν Χαρίτην. Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς τούτους, ἔβησαν τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισαν νὰ πλέωσι πρὸς τὴν Μίλητον.

Ὁ δῆπ' οὗτος δὲν διήρκεσε πολὺ κατ' εὐτυχίαν τῆς Χαρίτης, ἥτις ἤθελεν ὥστε ὁ Σωφρώνυμος νὰ ἐλευθερωθῇ τὸν πατέρα της πρὶν αὐτὴ ὁμολογήσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἔρωτά της. Ἄν τὸ ταξίδιον διήρκει περισσότερον, ἴσως ὁ γλύπτης ἀντημεῖβετο διὰ τῆς ὁμολογίας ταύτης, πρὶν ἀκόμη καταταθῆ πρὸς τοῦτο ἄξιον. Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ τῆς Χαρίτης, τὸ σέβας τοῦ Σωφρώνυμου, καὶ πρὸ πάντων ὁ οὐριος ἀνεμος ἔκαμαν ὥστε εἰ δῶν ἔρασαν νὰ φθάσωσιν ὅπως ἀν-χώρησαν ἀπὸ τὴν ἐρημον νῆσον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σωφρώνυμου διέγυσε τὴν χαρὰν εἰς τὴν Μίλητον. Ὁ λαὸς, ἔτις τὸν ἠγάπα, συνελθὼν, ἀποφασίζει ὅτι τὸ ἄγαλμα δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κριθῆ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ ὅτι πρέπει ἀμελλητῇ νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Ἀρροδίτης. Ὑπάγουσιν λοιπὸν εἰς τὸν ναὸν, τὸν ὁποῖον πληθὸς ἀμετρον πληροῖ. Ἡ Χαρίτη ἠκολούθει τρέμουσα τὸν Σωφρώνυμον, ὅστις ἐπροπορεύετο φέρων τὸ ἄγαλμα κεκαλυμμένον. Φθάσας ἀποθέτει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου κοσμίως, ἀλλ' ὄχι δειλῶς τὸ ἄγαλμα μένει ὄρθιον. Τότε αἶρει ἀπ' αὐτοῦ τὸ κίλυμμα καὶ ἀναγνωρίζουσι ὅλοι τοὺς χαρακτῆρας τῆς Χαρίτης. Ταύτην, ἐρωμένην εὐταν τοῦ ἐρῶντος γλύπτου, εἶχεν αὐτὸς λάβει ὡς ἀργέτυπον τῆς Ἀρροδίτης του. Ἡ εἰκὼν τῆς Χαρίτης ἦτο τὸσον θαθείως ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε, εἰς τὴν νῆσόν του καὶ μακρὰν αὐ-

τῆς εὐριτόκομος, ἤλυθη νὰ τὴν μεταχειρισθῆ πρωτότυπον κατασκευάσας δ' αὐτὴν πιστῶς, πλήρωσε τοὺς ὄρους τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον ἀγαλμα ὡς ἡ ἴδια Ἀρροδίτη ὠραῖον.

Ἡ Θεὰ, ἱκανοποιηθεῖσα καὶ οὐδόλως ζηλοτυπεῖται δέχεται τὴν προσφορὰν καὶ δηλοποιεῖ διὰ στόμα τοῦ μεγάλου ἱερέως τῆς ὅτι ὁ χρητὸς ἐξέπλησεν ὁ λαὸς ἐκπέμπει χαρμωτῶνους κραυγὰς περιπατῶν δὲ τὸν Σωφρώνυμον, ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ μετ' ἐπιθυμίας θυσιασμοῦ νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀνταμοιβὴν του. Ἐπιβόησατε τὸν Ἀριτταῖον, ἀποκρίνεται αὐτὸς, καὶ ἱκανοποιούμαι. Παύωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ γένους ἡ Χαρίτη θέλει αὐτὴ πρώτη νὰ συντρέψῃ ἀλλοῖσι τοῦ πατρὸς της. Τὸν ἐναγκαλιζέται, κρονοποιεῖ τὴν εὐτυχίαν του καὶ χαμηλοὶ ὀρθαλοῦσι δάκρυα προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Σωφρώνυμου. Ὁ Ἀριτταῖος, εὐγνωμονῶν, ζητεῖ τὸν εὐτυχῆ τοῦ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν θρῆναι δάκρυα του. Φίλε μου, τοῦ λέγει, μεγάλως ἐπὶ ἀλλ' ἡ Χαρίτη ὀρῖται νὰ ἐξελείψῃ τὸ ἐγκλημα Γαῦτα δὲ λέγων, ἐνόησε μὲ τὰς χεῖράς του τὰς ῥαγὰς τῶν δύο ἐρατῶν. Ὁ λαὸς ἐπευφημῆ, τὸ λογίζονται εὐτυχεῖς διὰ τὴν εὐδαιμοσίαν τῶν ἐρατῶν ὁ δὲ Σωφρώνυμος καὶ ἡ Χαρίτη ἐτόλμησαν νὰ ὀρκισθῶσιν αἰώνιαν πίστιν εἰς τὸ ἄγαλμα ἐθεβίαν ἀπόδειξιν τοῦ κάλλους τῆς Χαρίτης καὶ ἔρωτος τοῦ συζύγου της.

Ο ΑΡΧΩΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

Οἱ ἄπιστοι εἰσέβαλον εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ἀρπάζουσι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδιά μας. Καὶ μὲν παῖδιά βάλουσι ἐπὶ τῶν ἐριπίων τῶν πατέρων, τὰς δὲ γυναῖκας δαισθεν αὐτῶν ἐπὶ τῶν πτερυγίων τοῦ ἵππου, καὶ κρατοῦσι ἕνα δάκτυλον τῶν ἱστίων ἐκείνων μεταξὺ τῶν δόδων τῶν (1).

Ὁ ἄρχων Θεοδόσιος ὕψωσε τὴν σημασίαν τῆς περὶ αὐτὸν συ-ἠχθησαν οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ καὶ κατρεῖς αὐτοῦ ἐξ' ἀδελφοῖν πάντες εἶναι κεκαλυμμένοι ὑπὸ πανοπλιῶν λαμπρῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδομῶν αὐτῶν φέρουσι τὸν ἅγιον σταυρὸν καὶ φυλάττειν διὰ νὰ τοὺς προφυλάττωσιν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

Ἀφοῦ δὲ ὁ ἄρχων Θεοδόσιος ἵππευσε, εἶπε ἡ γυναῖκά του Εὐφημία, ἡ ὁποία ἐκρατεῖ τοῦ σταυροῦ τοῦ τοὺς χαλινοὺς. — Λάβε, ὦ Εὐφημία, τὸν λέκτρον τοῦτο περιδέραιον καὶ φύλαττέ το.

(1) Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ὀδηγεῖν τοὺς ἵππους ἰσχυρῶς εἶρε συνηθέστατος πρὸ πάντων παλαιῶν ἀραβῶν εἰς τὴν μικροτέραν γῶρην τοῦ θύματι τοῦ κόπρου μὲ τοὺς ὀδόντας τῶν δακτύλων.